

TESTIMONI D'UN CANTAIRE VETERÀ DE LA CORAL

Una pesseta per cantar

Joan Capdevila, membre de l'Orfeó Català de 86 anys, rememora fets dels 100 anys del Palau de la Música

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

AGUSTÍ CARBONELL

Joan Capdevila és un cantaire de soca-rel. Als 86 anys, aquest membre de l'Orfeó Català que va heretar dels seus pares l'afició al cant coral, no només és un dels socis més veterans de l'entitat, sinó també un dels que han acumulat més vivències. Dijous va rebre un diploma commemoratiu del centenari del Palau de la Música.

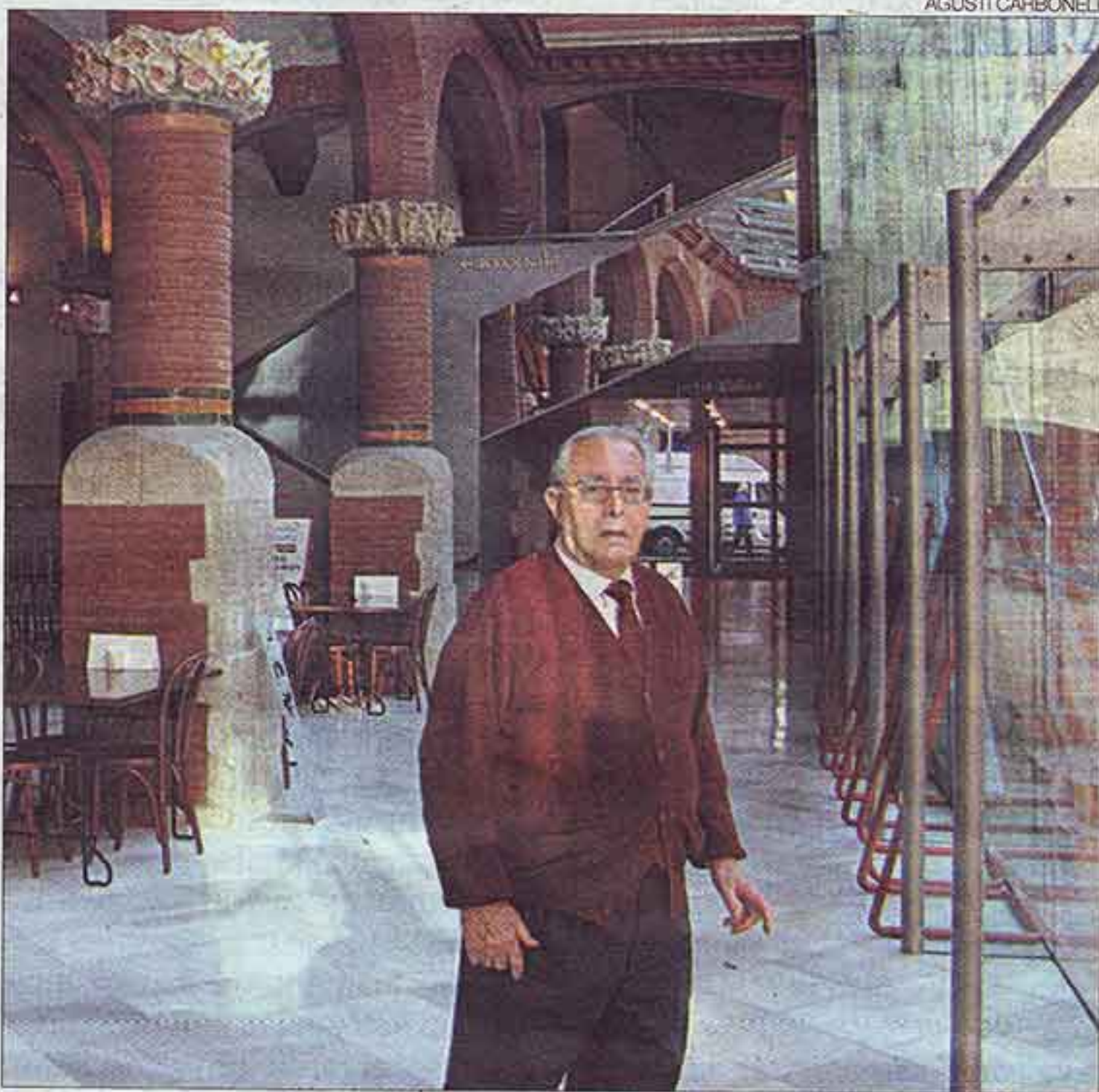
Va ingressar a l'Orfeó el 1945, però com a membre d'una altra coral ja havia estat dirigit pel mític Lluís Millet en una trobada d'orfeons al Palau Nacional. En els inicis va viure de prop els problemes del silenci amb què es va castigar l'entitat després de la guerra civil i va participar en l'única activitat permesa: els assajos per mantenir viva la continuïtat de l'entitat.

Va conèixer Francesc Pujol, successor de Millet i home clau en la història del Palau, abans de morir el 1945 i després va viure l'etapa de direcció del fill del fundador de l'Orfeó, Lluís Maria Millet: «Van ser anys durs presidits per la voluntat de sobreviure».

Capdevila recorda especialment el 18 de maig de 1946, dia en què l'Orfeó va tornar després de sis anys a la sala amb el *Rèquiem* de Mozart. «Va ser molt emocionant. Hi havia un clima reivindicatiu i el Palau es va omplir. Encara sento la vibrant direcció de Millet. El nostre cant, tot i ser un rèquiem, simbolitzava la resurrecció de l'Orfeó».

El cantaire treballava a la Transmediterrània i compatibilitzava la seva activitat amb el cant i el cine. D'ell són algunes valuoses pel·lícules documentals de l'Orfeó, inclosa una del centenari de l'entitat.

«A l'ingressar, em van fer una prova de veu, però com que venia dels Maristes de Manlleu, amb qui tenia relació Millet, vaig entrar a la

▶▶ Joan Capdevila, al Palau de la Música.

«En el concert dels fets del Palau vam cantar envoltats de policia. Els teníem darrere»

primera», diu. I enumera anècdotes d'aquells anys. «Com a cantants pagàvem una pesseta al mes».

També explica que era molt difícil relacionar-se amb les noies: «Venien acompanyades per les mares. No les deixaven de petja». Va viure la repressió del franquisme i la celebració d'actes d'institucions del règim. I recorda el concert del Centenari de Maragall, que va comportar els anomenats fets del Palau.

«Ens havien autoritzat a interpretar el *Cant de la senyera*, però a l'estar Franco a Barcelona van canviar d'opinió. Al carrer havia corregut la veu de la prohibició i se'n va armar una de grossa». El públic va cantar l'himne patriòtic i la policia va carregar. Hi va haver cops, carreteres i detencions, incloent-hi la de Jordi Pujol, que no era a la sala i va acabar a la presó. «Nosaltres teníem darrere policies de paisà vigilant-nos. Ens van tancar a la sala d'assajos i quan el Palau es va buidar, en vam poder sortir».

Rememora el concert d'*El pessebre* de Pau Casals, dirigit pel mestre a Sant Miquel de Cuixà (França), com un fet «especial». Diu que el Palau actual li agrada molt. «Manté l'esperit amb què va ser creat». Paraula d'expert. ≡